

A reptér shoppingparkjában a Relayt csak az utolsó hívásra tudom otthagyni. A megengedett egy kézicsomag mellett ott a póttáska, amit mindig speciálisan ezért hozok, s amit az utolsó félórán televásárok magazinokkal: Numéro, Jalouse, Vogue, Officiel, Citizane Kane, ID stb. Tíz útra elegendő olvasnivaló. Szeretek repülővel utazni (igazival, nem fapadossal): az utasok élettörténetét a beszélt nyelv, kinézés, gesztusok alapján alig lehet sejteni. Ablak mellé szól a jegyem, előveszem a Vogue-ot (mindig azt először – most főleg, ez Emmanuelle Alt első lapszáma), s úgy kezdem lapozni, mint ahogy a filmekben az utolsó telefonhívást bonyolítja az életfogytiglant kapott elítélt (igazából nem is tudom, hogy van-e ilyen életézés, a filmekben legalábbis igen, erre az állapotomra megtalálható a metafora). Fulladás lesz a következő három hónapban. Végignyomják a szokásos felkészítő szöveget, s a Pompidou-berendezés-textúrájú ablakon át látom eltűnni a gótikus városrészt – vasárnap délelőtt van, kirakódóvásár-ócskapiac a templom környékén. Egy ideig jól látni még a sétáló csoportokat is. Másfél óra Vogue, aztán landolunk, látom előtűnni a ciklámen-várnarancs-türkiz egyenházakat, a díszített öntöttbeton oszlopú teraszokat, a bádogtetőket, a sarat, a tömbházatenger közepén az elegáns barokk templomot. Ilyenkor a legjobb a technikával-konkrétumokkal szórakozni: kinyomod az iPodot, előkészítetted a telefont, betervezed az első hívást, s gondolatban elrendezed a magazinokat a fémpolcon, amiről szintén gondolatban előzőleg letörölted a két hónapja felgyűlt port. Nehéz.

Másnap még inkább. Lemegyek számlákat fizetni, előbb bankautomata, végigmegyek a katedrális körüli négyszögön, nem akarok itt lenni, szürke minden, eseménytelen, borzalmas. Délután tanítás, ez tart vissza attól, hogy teljesen átadjam magam a hazatérés-depressziónak. S tudom, hogy az elégedetlenség minimum egy hónapra szól, utána megszokom a semmit. A Phoenixet például a kisutcában, ahova diákkoromban jártunk, ha csak Viceroy-szintű estére futotta. Most felújították, kockáztatok, mert bizonyos helyeket mégiscsak el szeretnék kerülni, de itt javában zajlik a freak show, a tulaj ingyen sörre hívna, a szomszéd asztalnál tizennégy körüli lány temesvárit iszik, és piros L&M-et szív hozzá, egy idő után látom, hogy magában beszél, a terasz kutyája valamiért behülyül, ugat, a kliensek közül kitűnünk, a többiek évezredek óta járnak ide, éppen annyi idősek is. Mindenképpen tovább kell állni, az Alomba nem akarok menni, onnan belátható az összes fogyasztói szegmens. Arculat nélküli hely, vagy inkább halmozott arculatú, pinceklub, rom-és kultúrkocsmá, stand up-helyszín, couleur locale-osként tetszelgő vendéglő stb. Egy pesti ismerős egy hétvégén keresztül beköltözött ide, aludni sem járt ki, s két nap alatt gyakorlatilag feltérképezte ezt a várost. Fantasztikusnak találta, engem pedig meggyőzött, hogy mégiscsak értelme van az elégedetlenségemnek – másoknak soha-soha meg nem unható metropoliszai vannak, nekünk két nap alatt kiismerhető városaink – metropoliszi övezettel. Szóval ide csak olyankor, ha szombaton ordítani akarom, hogy „mindentitthagykimnewyorkadhatott”, mert ezt Miskolc nélkül kell ordítani, úgy az igazi a világfájdalom, azt a perspektívát érdemes elképzelni, mert mit adhat Miskolc: nyilván – semmit. Most nincs szombat, tehát tovább. Kimarad az Irreversible, unom a falakat, az arty belsőt, valami kevésbé fogható szeretnék. Ugrik a Műhely a kartonbútoráival, ott ilyenkor esélytelen helyet találni. Az Alquimista szoba sem kerül, nem olyan társasággal vagyok. A visszaszokás érzékenyebb tesz: a város összes bolondjával van interakció aznapra, az utazási irodás utcában valaki be akarja törni a könyvesbolt kirakatát, az intello eladósrác idegesen kijön, aztán ő is bejegy, a falhoz lapulunk, hogy ne váltsunk ki haragot, a teraszon, amit végül jobb híján választunk, a virágáruslány négyes próbálkozik két óra alatt, a műtetre gyűjtő tupírozott exorvosnó kétszer. Sok bort iszom. A végére egyáltalán nem értem, van-e egyetlen érve is amellelt, hogy hazajöttem. Két pláza, egy valamirevaló kisbolt a központban: kábé ennyi, ami a posztkommunista Y-generációs shoppingéhségemet enyhítheti, húsz perc alatt látogatható kiállítások, miniatűr könyvesboltok a hatemeletes monstrumok után, egyenszupermarketek hiánycikk egzotikus fűszerekkel, elektrotechnikai boltok fehér-ezüst-fekete termékválasztékkal stb.

Szombaton nyolcvanas-kilencvenes évek retro party a Cendrillonban. Ez helyrehoz. Legalább a ruhatáramnak az a része vendégszerepel, amit a legjobban szeretek, és a legritkábban használok. A DJ-csizmám veszem fel a snake-nadrággal, farmeringgel. Az első másfél órában unom ezt is. Kicsit kiszámítható a társaság dinamikája, túl egyszerű a pulthoz vezető út, a zene még a szokásos indie, nem akarják elriasztani a csak iszogatókat. Nyugtatom magam. A második koktél körül éles vágás: Patti Smith és Fabio McNamara keresztezése érkezik. Eláll a lélegzetem: akit nőnek látok, gyönyörű, magas, a haja fekete és göndör, rövid és elegáns, a szemüvege stílusosan retro, óriási, a rúzs élénkpiros, a szempillák nagyok, a vajszerű trencskó hihetetlenül vékony felsőtestet takar, a trencs alól fekete fordítottbőr óriási talpú cipő látszik és fekete skinny jeans. A spektakulum a mi csoportunkhoz jön, affektált puszikat osztogat, a kezét szívószálegedletesen tartja. Kérem: ki ez a jó nő? Leveti a trencskót, most fiús inkább. Thierry Mugler-inspirációjú kakaslábmintás zakó (a csúcscorszakból, amikor Saint Laurent, Kenzo és Lagerfeld Mugler-bemutatókon sápadozott a nyolcvanas évek eposzi távlataiban), aranyszínű nyakék, ami a zakó kivágásába illeszkedik. A fekete bőr tubustáskából türkizkék nyálkát vesz elő. Néha viszont beleszív egy-egy kitüntetett cigijébe. Ilyenkor enyhén behajtja a térdét, a hosszú, vékony láb a vastagtalpúval végtelenül kecses esetlenséggel hajlik meg. Húszpercenként leül. A bárzék lábtámaszát alighanem ezekre a helyzetekre, ilyen mozdulatok gyakorlására találták ki. A buli beindul. Az arcokon az alkohol hatása, hárman az asztalon-bárzéken táncolnak. Néha ő is. De csak két-három percig. Elegancia, méltóság. Alighanem 1982 Madrid.

